

Arrest

nr. 179 131 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. INGELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjitisch moslim te zijn. U stelt te zijn geboren in de wijk Al Jihad, Bagdad, Irak, waar u tot het derde middelbaar school liep en daarna als lasser werkte in de winkel van uw vader.

Tijdens uw laatste schooljaren ontdekte u dat u homoseksueel bent. In 2005 kocht u in de plaats Bab Ashargi in Bagdad een videocassette met homoseksueel pornografisch materiaal en ontdekte u dat u dit prettig vond. U nodigde een schoolvriend genaamd Nassir (M.A.A.-H.) bij u uit om de videocassette samen met u te bekijken, waarna jullie seks hadden .

Na uw seksuele betrekkingen met Nassir had u nog relaties en seksuele betrekkingen met verschillende mannen die u ontmoette in koffiehuisen in de wijk Karada (Bagdad).

In 2007 werd uw broer Mazen door onbekenden neergeschoten in zijn auto. Uw vader ontving telefonisch bericht van zijn overlijden. In dat jaar werd het omwille van de aanwezigheid van milities ook gevaarlijker om de koffiehuisen in Karada te bezoeken.

In januari 2014 ontmoette u Abdulrahman (D.A.B.) en u begon een relatie met hem. Jullie hadden ongeveer anderhalf jaar een relatie toen militieleden van de Al Hajd Al Shaabi beweging ontdekten dat u homoseksueel bent en een relatie had met een man. Op 15 juni 2015 zochten zij u op in de winkel van uw vader waar u op dat moment seksuele betrekkingen had met uw vriend in het kantoor. Toen de militieleden aan de deur van uw winkel klopten, kon uw vriend ontkomen via de achterdeur. De leden van de militie vertelden u dat zij wisten dat u seksuele betrekkingen had met een man en vroegen u waar uw partner was. Zij namen u vervolgens mee naar hun kantoor waar zij u ondervroegen en ten slotte vrij lieten.

Drie uur later kwamen drie militieleden naar uw huis en beschuldigden u er in het bijzijn van uw vader dat u homoseksuele betrekkingen had gehad. Zij vertelden dat zij uw vriend hadden gearresteerd. Opdat ze u omwille hiervan niet zouden ombrengen legden ze u de voorwaarde op om u bij hun beweging aan te sluiten en samen met hen te bidden. U kreeg hiervoor 15 dagen tijd.

Uw familie was kwaad op u en raadde u aan te vertrekken uit Irak. Twee dagen nadat deze mannen bij u langskwamen, vertrok u naar het huis van uw zus. Op 5 juli 2015 heeft u Bagdad verlaten en bent u naar Istanboel in Turkije gegaan. Op 22 juli nam u de boot naar Griekenland en reisde u verder naar België, waar u op 2 augustus 2015 aankwam en op 3 augustus 2015 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een kopie van een rantsoenkaart, een kopie van de woonkaart van uw vader en een kopie van een deel van uw paspoort. U legde eveneens een artikel neer betreffende de behandeling van homoseksuelen in Irak.

B. Motivering

U verklaarde dat u problemen kreeg met militieleden van de beweging Al Hajd Al Shaabi in Bagdad omdat zij ontdekt hadden dat u homoseksueel bent. Ze dreigden ermee u omwille hiervan te vermoorden, tenzij u zich bij hun beweging zou aansluiten.

U bent er echter niet in geslaagd uw homoseksuele geaardheid en asielrelaas aannemelijk te maken.

Het is vooreerst opvallend dat u betreffende de ontdekking van uw eigen geaardheid slechts zeer beperkte en weinig doorleefde verklaringen kon afleggen en dat u deze verklaringen bovendien bijna uitsluitend terugbracht tot een fysieke seksuele aangelegenheid. Zo verklaarde u dat u uw homoseksualiteit ontdekte toen u in 2005 een pornografische videocassette kocht in de plaats Bab Ashargi, deze cassette meenam naar uw eigen kamer en deze video fijn vond (CGVS 2, p3-4). U werd bevraagd over de gevoelens die u hierbij ervaarde en de gedachten die dit teweeg bracht, waarop u slechts verklaarde dat u zich hierbij op uw gemak voelde en dat u ervan hield omdat u zichzelf bevredigde. Toen u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd werd hoe u zich emotioneel voelde toen u tot het besef kwam dat u homoseksueel bent, antwoordde u louter dat u volledig bevredigd en gerust was (CGVS 2, p4). Toen u ermee geconfronteerd werd dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in Irak en u werd gevraagd hoe u zich hierbij voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, antwoordde u aanvankelijk slechts opnieuw dat u zich bevredigde en zei ten slotte dat hoewel het verboden is dit een privézaak is, dat dit enkel met u te maken heeft en dat u zich goed bevredigt met een man. Gevraagd welk beeld u dan van zichzelf had toen u ontdekte dat u homoseksueel bent, antwoordde u opnieuw slechts dat u zag dat u gerustgesteld was (CGVS 2, p4). Vervolgens werd u gevraagd wat uw familie zou denken van uw geaardheid, waarop u zei dat uw familieleden tegen homoseksualiteit zijn. Toen u herhaaldelijk gevraagd werd hoe zich hierbij voelde, verklaarde u uiteindelijk slechts opnieuw dat dit uw privéleven is, dat u er gelukkig mee bent maar zij dit nooit gaan aanvaarden (CGVS 2, p5, 8-9). Het is uiterst opvallend dat u op geen enkel moment in staat was om doorleefde en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid en hoe u dit emotioneel beleefd hebt gelet op de houding van uw omgeving en het feit dat u uw geaardheid niet openlijk kon uiten, en dat u dit steeds reduceert tot een louter fysieke/seksuele aangelegenheid. Integendeel, het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben en de weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende de houding van uw eigen familie en het feit dat u uw geaardheid verborgen diende te houden aangezien u woonde en opgevoed werd in een strenge islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is, wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het Commissariaat-Generaal van de authenticiteit van uw verklaringen.

Daarnaast legde u ook wat betreft uw relaties met mannen slechts zeer beperkte en weinig overtuigende verklaringen af.

Zo werd u gevraagd of u ooit een vaste relatie met een man had gehad, waarop u verklaarde dat u relaties van verschillende duur had gehad, dat u neemt wat u wil, dat u zich bevredigt, uw partner ook

en het dan uit is (CGVS 2, p10). Opnieuw moet hierbij worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u uw homoseksuele geaardheid steeds reduceert tot een louter fysieke seksuele ervaring. U verklaarde verder ook dat u een relatie met de man genaamd Abdelrahman (D.A.B.) had van ongeveer anderhalf jaar voor uw vlucht uit Irak. U benadrukte dat jullie een vaste relatie hadden en dat jullie van elkaar hielden (CGVS 2, p10-11). Toen u gevraagd werd wanneer de heer Abdulrahman zelf zijn geaardheid ontdekte, zei u slechts "de manier waarop hij bewoog, hoe hij praatte", verklaarde u vervolgens dat u de vraag niet begreep, hoewel u die herhaaldelijk en duidelijk gesteld werd, en zei u ten slotte louter dat dit tot zijn privéleven behoort (CGVS 2, p10-12). Vervolgens werd u gevraagd of u hier met hem over gepraat had, waarop u enkel verklaarde dat jullie elkaar vroegen hoe het met elkaar ging, wat jullie gingen doen, of jullie 'het' al gedaan hadden en of jullie al een penetratie hadden gedaan (CGVS 2, p12). Ook verklaarde u niet met hem te hebben gepraat over de houding van zijn familie betreffende homoseksualiteit (CGVS2, p14). Toen u gevraagd werd hoe Abdulrahman het vindt om als homoseksuele man in Irak te wonen, bleek u hier opnieuw geen informatie over te kunnen verschaffen en verklaarde u aanvankelijk louter dat het geheim is als hij 'het' doet en 'het' met u doet en verklaarde u vervolgens dat het moeilijk is voor hem omdat het in Irak heel moeilijk is om 'dat' te doen (CGVS 2, p15). Ook hier reduceert u uw relatie tot een louter fysieke aangelegenheid, niettemin u tegelijk verklaarde dat dit een vaste liefdesrelatie was (CGVS 2, p10-11). Het is uiterst opvallend dat u geen enkele gedetailleerde verklaring kon afleggen betreffende de manier waarop uw partner zijn geaardheid ontdekt heeft, het gevoelsleven van uw partner met betrekking tot zijn geaardheid en de houding van zijn familie in dit verband, en dat u aangaf dat jullie dergelijke zaken niet zouden hebben besproken, niettemin u anderhalf jaar een duurzame liefdesrelatie met hem deelde. Dit in een land waar homoseksualiteit strikt verboden is en waar de ontdekking van de homoseksuele geaardheid hoogstwaarschijnlijk een ingrijpende en belangrijke gebeurtenis vormt. Verder kon u geen specifieke of bijzondere herinneringen aan hem ophalen en verklaart u nooit vrienden van hem te hebben ontmoet (CGVS 2, p14-15). Uw uiterst beperkte verklaringen betreffende de partner met wie u anderhalf jaar een relatie had, en die bovendien vlak voor uw vlucht door de milities gearresteerd werd, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Om bovenstaande redenen kan geen geloofwaardigheid worden gehecht aan uw verklaarde homoseksuele geaardheid. Aangezien u zelf beweerde dat de ontdekking van uw seksuele geaardheid en seksuele betrekkingen met uw partner de reden was om dewelke u door militieleden vervolgd werd, kan omwille van bovenstaande redenen dan ook geen geloof meer gehecht worden aan deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten (CGVS 2, p 5-6; 16-17).

Daarnaast is het niet aannemelijk dat u niet van meet af aan melding maakte van uw homoseksuele geaardheid, die immers dé oorzaak zou vormen van de vervolgingsfeiten die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te ontvluchten en zich op internationale bescherming te beroepen. U vermeldde dit namelijk pas in het kader van uw beroep tegen de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van het CGVS en repte er voordien met geen woord over (DVZ, Vragenlijst, CGVS 1, gehoorverslag; beroepschrift). U verklaarde daarentegen aanvankelijk dat u vervolging vreesde vanwege leden van de Al Hajd Al Shaabi beweging, omdat zij u gedwongen wilden rekruteren en zij dit van u verwachtten omdat u tot een vooraanstaande stam behoort (DVZ, Vragenlijst; CGVS 1, p 8, 13-14). Ter verantwoording van het feit dat u uw homoseksuele geaardheid niet van meet af aan hebt vermeld, antwoordde u dat u zich schaamde en het daarom niet kon vertellen (CGVS 2, p2). Indien u echter werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die dé kern vormen van de reden van uw vlucht uit uw land van herkomst. Bovendien kan uw uitleg dat u zich hierover dermate zou schamen opdat u niet in staat was dit cruciale aspect van uw asielrelaas van meet af aan te vermelden geenszins overtuigen. Zo verklaarde u dat u reeds sinds 2005 homoseksuele betrekkingen hebt gehad verschillende mannen in Irak (CGVS 2 p3, 9-10) en haalde u opmerkelijk genoeg, toen u meermaals bevraagd werd over uw emotionele beleving aangaande de ontdekking van uw geaardheid en het feit dat dit in uw land van herkomst niet aanvaard werd en u dit verborgen moest houden, op geen enkel moment aan dat u gevoelens van schaamte hebt ervaren. Meer nog stelde u meermaals louter zich hierbij 'op uw gemak' en 'gerustgesteld' te voelen (CGVS2, p3-4, 8-9). Dat u zich in het land dat u in vertrouwen neemt en waar u zich net omwille van problemen die voortvloeiden uit uw homoseksuele geaardheid op internationale bescherming beroept dan plots dermate zou schamen in dit verband, is geenszins geloofwaardig. Zij ten slotte nog opgemerkt dat u bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS nog uitdrukkelijk werd gewezen op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure en uw plicht om de waarheid te vertellen en zo volledig mogelijk te zijn.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid en de problemen die u in dit verband hebt gekend verder onderuit gehaald.

U verklaarde verder dat de militieleden van de de Al Hajd Al Shaabi beweging die ontdekten dat u homoseksueel bent en homoseksuele betrekkingen had met uw partner, u de voorwaarde (opdat zij u in leven zouden laten) oplegden dat u zich bij hen diende aan te sluiten, met hen diende mee te werken (CGVS2, p5-6, 16-17; Beroepschrift, p.4). Deze geschetste gang van zaken is geenszins geloofwaardig. Immers moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier aangaande rekrutering door de zogenaamde 'Popular Mobilization Units' Al Hajd Al Shaabi, blijkt dat de diverse sjiiitische milities die deze beweging uitmaken geen dwang uitoefenen bij hun rekrutering om jongemannen te verplichten om deel te nemen aan de strijd (COI Focus: Rekrutering door Popular Mobilization Units / al Hashd al Shaabi, CGVS, 5 februari 2016). Al Hajd Al Shaabi is een vrijwilligersleger dat rekruten aantrekt door middel van maatschappelijk prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Verschillende bronnen bevestigen dat het weliswaar gebeurt dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij dergelijke groepen aan te sluiten maar dat van de sjiiitische milities zelf geen dwang uitgaat tot rekrutering (COI Focus, 5 februari 2016, p7-9). Uit de hierboven vermelde informatie blijkt verder dat de sjiiitische milities die deze groepering uitmaken een veelheid aan vrijwilligers hebben en daarnaast geconfronteerd worden met financiële en logistieke moeilijkheden om de kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, in plaats van moeilijkheden om vrijwilligers aan te trekken. Bijgevolg is het geenszins geloofwaardig dat ze dan tijd en moeite zouden steken in iemand inlijven en dit net omdat deze persoon gedrag vertoonde dat zij volledig afkeuren (CGVS 2, p5-6; 16-17). Aansluitend bleek ook nergens uit dat u over speciale militaire capaciteiten beschikte die u waardevol zouden maken in de ogen van de milities. Bijgevolg is het uiterst ongeloofwaardig dat u door medewerkers van Al Hajd Al Shaabi in dit verband verplicht werd tot rekrutering.

Gelet op voorgaande kan het CGVS geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg moet worden gesteld dat u niet in staat was uw gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de

confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid.

De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni

2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zij van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006.

Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige

schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een kopie van een rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van een deel van uw paspoort en een artikel betreffende de behandeling van homoseksuelen in Irak) kunnen bovenstaande beslissing niet weigeren. Deze documenten vormen weliswaar een bewijs voor uw identiteit en de situatie van homoseksuelen jongeren in Bagdad in het algemeen, zij vormen echter geen bewijs voor uw persoonlijke geaardheid, noch voor de vervolging die u beweert te hebben ervaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Hij verwijt het CGVS vooreerst dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met zijn stamaanhorigheid. Verzoeker is afkomstig van een stam die veel aanzien geniet. Dit is een belangrijke reden waarom hij werd benaderd en bedreigd door de Hashd al Shaabi. Een lid van verzoekers clan zou deze militie heel wat extra prestige bezorgen en ook andere jongeren ertoe kunnen aanzetten om lid te worden. Het mag dan ook niet verwonderen dat verzoeker werd gedwongen zich aan te sluiten en met de dood werd bedreigd. Alleen al omwille van zijn weigering zou verzoeker in Bagdad worden gedood. Dit alles komt in de bestreden beslissing niet aan bod, terwijl verzoekers stamaanhorigheid een wezenlijk onderdeel uitmaakt van zijn asielaanvraag.

Waar zijn geaardheid ongeloofwaardig bevonden wordt, houdt de bestreden beslissing volgens verzoeker geen rekening met de culturele verschillen tussen Europa en Irak. In Irak is homoseksualiteit volkomen taboe. Dit maakt uiteraard niet alleen dat er grote terughoudendheid bestaat bij verzoeker om erover te vertellen, maar ook het romantische cultuurijsdeaal waardoor Europese liefdesverhoudingen worden geschraagd verzoeker vreemd is. *“Zoals andere Iraakse homo's, is verzoeker opgegroeid met de idee dat romantische verhoudingen enkel tussen man en vrouw kunnen bestaan. Voor een romantische verhouding tussen twee mannen bestaat er in zijn gemeenschap absoluut geen ruimte. Verzoeker heeft vermoedelijk zelfs nooit ook maar enige verwachting gekoesterd om ooit een openlijke, romantische verhouding aan te kunnen knopen met een andere man. Zoals verzoeker tijdens het interview meermaals heeft verklaard, is het enige patroon van homoseksualiteit hij waarmee in aanraking is gekomen dat van de pornografie. **Dat verzoeker niet voldoet aan het Westerse ideaal van romantische verhoudingen, mag dan ook geen verbazing wekken.***

*Bij gebrek aan een ander cultureel patroon waren de liefdesrelaties van verzoeker met diens mannelijke partners bijgevolg eerder “vleselijk” van aard - of zoals de bestreden beslissing het stelt, vooral gericht op “fysieke seksuele ervaring”. **Het gegeven dat verzoeker vooral zocht naar seksuele bevrediging, kan niet betekenen dat hij geen homoseksueel zou zijn — integendeel - en nog minder dat zijn leven geen gevaar zou lopen vanwege zijn homoseksualiteit.***

Het ogenschijnlijke gebrek aan inleving in hoofde van verzoeker in zijn relatie moet eveneens worden gekaderd in voormelde problematiek van het taboe op homoseksualiteit en het ontbreken van een romantisch cultuurpatroon voor homoseksualiteit. Dat hij weinig weet over de gevoelens van zijn partner, ligt aan de absurditeit van dit onderwerp voor hen beide. In Irak praat men niet over hoe het voelt om homoseksueel te zijn. Het is een realiteit die geen praatjes behoeft. Verder houdt de bestreden beslissing geen rekening met het gegeven dat verzoeker en zijn partner niet openlijk een koppel vormden. Zij zagen elkaar dus niet al te vaak en besteedden de weinige tijd die zij hadden niet aan het praten over evidenties.

*“Daarenboven moet worden vastgesteld dat door zoveel nadruk te leggen op het feit dat verzoeker vooral geïnteresseerd lijkt te zijn in seksuele betrekkingen veeleer aandoet als een **moreel oordeel**. Het spreekt voor zich dat **de (volstrekt legale) seksuele moraal van verzoeker niet kan leiden tot weigering** van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij.”*

Verzoeker wijst bijkomend op zijn bezoeken aan mannelijke prostituees in Antwerpen. Tevens legt hij foto's neer van verzoeker en enkele van diens partners in Irak.

Volgens verzoeker kan er aldus geen twijfel meer bestaan over zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en wijst op informatie aangaande de situatie voor homoseksuelen in Irak en Bagdad.

Verzoeker is dus niet alleen zijn belofte jegens de milities niet nagekomen doch behoort eveneens tot een seksuele minderheid die door de milities wordt gevisieerd in Bagdad.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doet verzoeker gelden:

“(…)

De bestreden beslissing vermeldt niet waarom er in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Dit vormt een schending van het formele motiveringsbeginsel.

(...)

In casu kan verzoeker uit de weigeringsbeslissing allerminst afleiden op basis van welke verklaringen, die hij zou hebben afgelegd, het CGVS heeft besloten dat hij geen reëel risico op ernstige schade bij terugkeer loopt. Er wordt geen verwijzing gemaakt naar de vermeende "woordbreuk" of de familienaam van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen enkele rekening met het reële risico voor homoseksuelen in Bagdad.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de zeer specifieke situatie waarin verzoeker verkeert.

Wegens zijn familienaam, zijn seksuele geaardheid en zijn vermeende woordbreuk ten aanzien van Hajd Al Shaabi bestaat er in hoofde van verzoeker een reële risico op ernstige schade. Verzoeker zal hoe dan ook vermoord worden door Abu FATMA en handlangers als hij zich nog laat zien in Bagdad.

Daar hij geen familie heeft elders in het land, staat ook een interne vluchtroute niet open voor verzoeker."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs (bijlage 4), zijn verklaring ten aanzien van de DVZ (bijlage 5), een afschrift van een brief van de sjeik waarin zijn stamaneerigheid wordt bevestigd (bijlage 8) en enkele foto's (bijlage 10).

2.2. Verweerder legt op 7 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Waar verzoeker beweert dat de bestreden beslissing geen motivering behelst inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing, waarin uitvoerig wordt ingegaan op zowel verzoekers concrete asielmotieven en problemen als de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst, heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten nadat hij door een militie werd aangesproken op zijn homoseksuele geaardheid, werd bedreigd en in dit kader werd aangemaand de militie te vervoegen om verdere vervolging te ontfopen.

Dient in deze vooreerst te worden opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerdde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de ambtenaar van het CGVS open vragen heeft gesteld, die verzoeker

toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Iraakse samenleving. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu wordt omtrent verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het is vooreerst opvallend dat u betreffende de ontdekking van uw eigen geaardheid slechts zeer beperkte en weinig doorleefde verklaringen kon afleggen en dat u deze verklaringen bovendien bijna uitsluitend terugbracht tot een fysieke seksuele aangelegenheid. Zo verklaarde u dat u uw homoseksualiteit ontdekte toen u in 2005 een pornografische videocassette kocht in de plaats Bab Ashargi, deze cassette meenam naar uw eigen kamer en deze video fijn vond (CGVS 2, p3-4). U werd bevraagd over de gevoelens die u hierbij ervaarde en de gedachten die dit teweeg bracht, waarop u slechts verklaarde dat u zich hierbij op uw gemak voelde en dat u ervan hield omdat u zichzelf bevredigde. Toen u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd werd hoe u zich emotioneel voelde toen u tot het besef kwam dat u homoseksueel bent, antwoordde u louter dat u volledig bevredigd en gerust was (CGVS 2, p4). Toen u ermee geconfronteerd werd dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in Irak en u werd gevraagd hoe u zich hierbij voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, antwoordde u aanvankelijk slechts opnieuw dat u zich bevredigde en zei ten slotte dat hoewel het verboden is dit een privézaak is, dat dit enkel met u te maken heeft en dat u zich goed bevredigt met een man. Gevraagd welk beeld u dan van zichzelf had toen u ontdekte dat u homoseksueel bent, antwoordde u opnieuw slechts dat u zag dat u gerustgesteld was (CGVS 2, p4). Vervolgens werd u gevraagd wat uw familie zou denken van uw geaardheid, waarop u zei dat uw familieleden tegen homoseksualiteit zijn. Toen u herhaaldelijk gevraagd werd hoe zich hierbij voelde, verklaarde u uiteindelijk slechts opnieuw dat dit uw privéleven is, dat u er gelukkig mee bent maar zij dit nooit gaan aanvaarden (CGVS 2, p5, 8-9). Het is uiterst opvallend dat u op geen enkel moment in staat was om doorleefde en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid en hoe u dit emotioneel beleefd hebt gelet op de houding van uw omgeving en het feit dat u uw geaardheid niet openlijk kon uiten, en dat u dit steeds reduceert tot een louter fysieke/seksuele aangelegenheid. Integendeel, het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben en de weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende de houding van uw eigen familie en het feit dat u uw geaardheid verborgen diende te houden aangezien u woonde en opgevoed werd in een strenge islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is, wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het Commissariaat-Generaal van de authenticiteit van uw verklaringen.

Daarnaast legde u ook wat betreft uw relaties met mannen slechts zeer beperkte en weinig overtuigende verklaringen af. Zo werd u gevraagd of u ooit een vaste relatie met een man had gehad, waarop u verklaarde dat u relaties van verschillende duur had gehad, dat u neemt wat u wil, dat u zich bevredigt, uw partner ook en het dan uit is (CGVS 2, p10). Opnieuw moet hierbij worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u uw homoseksuele geaardheid steeds reduceert tot een louter fysieke seksuele ervaring. U verklaarde verder ook dat u een relatie met de man genaamd Abdelrahman (D.A.B.) had van ongeveer anderhalf jaar voor uw vlucht uit Irak. U benadrukte dat jullie een vaste relatie hadden en dat jullie van elkaar hielden (CGVS 2, p10-11). Toen u gevraagd werd wanneer de heer Abdulrahman zelf zijn geaardheid ontdekte, zei u slechts “de manier waarop hij bewoog, hoe hij praatte”, verklaarde u vervolgens dat u de vraag niet begreep, hoewel u die herhaaldelijk en duidelijk gesteld werd, en zei u ten slotte louter dat dit tot zijn privéleven behoort (CGVS 2, p10-12). Vervolgens werd u gevraagd of u hier met hem over gepraat had, waarop u enkel verklaarde dat jullie elkaar vroegen hoe het met elkaar ging, wat jullie gingen doen, of jullie 'het' al gedaan hadden en of jullie al een penetratie hadden gedaan (CGVS 2, p12). Ook verklaarde u niet met hem te hebben gepraat over de houding van zijn familie betreffende homoseksualiteit (CGVS2, p14). Toen u gevraagd werd hoe Abdulrahman het vindt om als homoseksuele man in Irak te wonen, bleek u hier opnieuw geen informatie over te kunnen verschaffen en verklaarde u aanvankelijk louter dat het geheim is als hij 'het' doet en 'het' met u doet en verklaarde u vervolgens dat het moeilijk is voor hem omdat het in Irak heel moeilijk is om 'dat' te doen (CGVS 2, p15). Ook hier reduceert u uw relatie tot een louter fysieke aangelegenheid, niettemin u tegelijk verklaarde dat dit een vaste liefdesrelatie was (CGVS 2, p10-11).

Het is uiterst opvallend dat u geen enkele gedetailleerde verklaring kon afleggen betreffende de manier waarop uw partner zijn geaardheid ontdekt heeft, het gevoelsleven van uw partner met betrekking tot zijn geaardheid en de houding van zijn familie in dit verband, en dat u aangaf dat jullie dergelijke zaken niet zouden hebben besproken, niettemin u anderhalf jaar een duurzame liefdesrelatie met hem deelde. Dit in een land waar homoseksualiteit strikt verboden is en waar de ontdekking van de homoseksuele geaardheid hoogstwaarschijnlijk een ingrijpende en belangrijke gebeurtenis vormt. Verder kon u geen

specifieke of bijzondere herinneringen aan hem ophalen en verklaart u nooit vrienden van hem te hebben ontmoet (CGVS 2, p14-15). Uw uiterst beperkte verklaringen betreffende de partner met wie u anderhalf jaar een relatie had, en die bovendien vlak voor uw vlucht door de milities gearresteerd werd, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Om bovenstaande redenen kan geen geloofwaardigheid worden gehecht aan uw verklaarde homoseksuele geaardheid."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. De blote bewering dat romantische relaties tussen mannen in zijn land en regio van herkomst onmogelijk zouden zijn, wordt door hem op generlei wijze gestaafd of onderbouwd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt des te meer nu deze bewering niet strookt met zijn eigen omschrijving van zijn relatie met Abdulrahman als zijnde een duurzame liefdesrelatie. Verzoeker gaf blijkens zijn voormelde gezegden zelf aan dat zijn relatie met voormelde persoon anderhalf jaar duurde, dat dit een vaste relatie was en dat zij veel van elkaar hielden. Dat er geen rekening zou zijn gehouden met de culturele verschillen tussen Europa en Irak en het taboe op homoseksualiteit in Irak, vormt voorts een loutere en aperte miskennis van de inhoud van de voormelde motivering. Hiermee wordt in deze motivering meermaals en uitdrukkelijk rekening gehouden. Net omdat verzoeker afkomstig is uit een homofob klimaat, mocht van hem worden verwacht dat hij blijk zou geven van enige reflectie over de ontdekking en beleving van zijn geaardheid, dat hij zijn ervaringen en gevoelens daarbij met de nodige nuances zou kunnen duiden en dat hij op een doorleefde wijze zou kunnen verhalen over zijn relaties en over de houding van zijn familie en omgeving. Tevens mocht worden verwacht dat hij het met zijn partner zou hebben gehad en zou kunnen verhalen over het ogenblik en de wijze waarop deze zijn geaardheid ontdekte, over de ervaringen en gevoelens die zijn partner daarbij kende, over de houding van diens omgeving en over zijn relatie met zijn partner. Verzoeker bleek hiertoe echter manifest niet in staat en herleidde zijn geaardheid stevast tot een louter fysieke en/of seksuele aangelegenheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid zou hebben gekend met een militie en aan de in dit kader geuite bedreigingen en vraag om de militie te vervoegen.

Gelet op het voorgaande, is de verwijzing naar (informatie over) de situatie voor homoseksuelen in Irak en Bagdad niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn geaardheid en problemen, geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift daarnaast uitdrukkelijk en uitvoerig de aandacht op zijn stamaanhorigheid. Gezien hij blijkens het voorgaande geen concrete en geloofwaardige problemen aanhaalde, toont hij echter niet aan dat hij in het verleden ooit enig probleem kende ingevolge zijn stamaanhorigheid. Dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel zulke problemen zou kennen, kan aldus niet worden aangenomen. Daarenboven vertoeven verzoekers familie- en clanleden nog in Bagdad en maakt verzoeker in hun hoofde geen melding van concrete, aan hun stamaanhorigheid gerelateerde problemen. Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs of informatie bij waaruit afgeleid zou kunnen worden dat hij louter omwille van zijn stamaanhorigheid problemen zou riskeren. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoeker zijn stam zelf omschrijft als een zeer voornamelijk die in de islamitische wereld erg wordt gerespecteerd en die (zeker in de sjiitische wereld) bijzonder veel aanzien geniet in Irak.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten'), waaronder de bij het verzoekschrift gevoegde documenten ter staving van verzoekers identiteit en herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de overige stukken bij het verzoekschrift zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 8 en 10).

Het document waarvan verzoeker stelt dat het een brief van de sjeik is waarin zijn stamaanhorigheid wordt bevestigd, gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV zodat het onmogelijk is de inhoud van dit stuk na te gaan. Voor zover aangenomen zou kunnen worden dat dit inderdaad een document is waarin verzoekers stamaanhorigheid bevestigd

wordt, dient te worden opgemerkt dat dit stuk nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker gaf, gevraagd naar de reactie van zijn stam op zijn geaardheid en problemen, eerder namelijk aan: *"Sinds mijn stam te weten is gekomen, hebben ze mij eruit gegoooid, uit de stam. Ze willen niets meer van mij te weten komen. Ze aanvaarden mij niet meer in hun stam"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18). Dat verzoeker desalniettemin een document zou hebben bekomen van waarin zijn behoren tot deze stam wordt bevestigd, is niet plausibel.

Op de neergelegde foto's wordt verzoeker afgebeeld in het gezelschap van andere mannen, volgens hem partners van hem in Irak. Uit deze foto's kan echter hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoeker met de hierop afgebeelde personen een (seksuele) relatie zou hebben gehad. Evenmin vormen deze foto's, gelet op hetgeen hierop wordt afgebeeld, ook maar enig bewijs voor zijn beweerde geaardheid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie, die door verzoeker overigens op generlei wijze wordt weerlegd of betwist, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije

maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal

factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS